

Պարույր Սևակ

Անտարբերության թշնամի

Ինչ որ անում եմ՝
Կրքով եմ անում,
Անում եմ թափով,
Եռանդով ամբողջ՝
Վատնելով ավյուն,
Ծախսելով արյուն,-
Անտարբերության թշնամին եմ ես,
Անհա՛շտ-անգիշո՛ւմ-մոլի՛ ոտխը:
Բայց երբ աշխարհի բյո՛ւր գոտիներից
Աշխարհ է հաշվվում լոկ երկու բևեռ,
Բայց երբ աշխարհի բյո՛ւր երանգներից
Աշխատում եմ լոկ սևն ու ճերմակը,
Բայց երբ աշխարհի բոլո՛ր բառերից
Երկուսն են խոսում՝ լոկ «ոչ»-ն ու «այո»-ն,
Ջերմաստիճանըս - անգոր գայրույթից -
Հասնում է նույնիսկ քառասունմեկի,
Ցավըս դառնում է կեղեքիչ մրմուռ,
Ու ես՝ թշնամի՛ս անտարբերության,
Անտարբերության ոտ՛խըս մոլի,
երևակայե՛ք,
Գերադասում եմ... մնալ ձեռնըպահ:

Սակայն այնպե՛ս են մնում ձեռնպահ,
Որ պերճախոս է «չէ»-ից ու «հա»-ից...